

Sygn. akt III CSK 327/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. K. i S. K.
przy uczestnictwie A. T. , M. T. i A. T.1
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca 166/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 16 grudnia 2014 r. w ten sposób, że wniosek o zasiedzenie służebności oddalił.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Twierdzenie skarżących o oczywistej zasadności skargi nie spełnia przyjętych w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryteriów „oczywistości”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dominuje zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Skarżący ograniczyli się w istocie do kwestionowania ustaleń i oceny dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - niedopuszczalne.

Należy przy tym pamiętać, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., mającej moc zasady prawnej, III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124), sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie odstąpiono od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., gdyż zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o odrzucenie skargi kasacyjnej okazał się bezzasadny, a innego nie zgłoszono.